

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27, Split

Pr-72/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Julijani Ponoš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja BRANKA NORAC-KLJAJO iz Otoka, Priblaće 10, OIB: 26632185846, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Lozo & Partneri d.o.o. Zagreb, protiv tuženika PROMET SINJ d.o.o., Miljenka Buljana 2, Sinj, OIB: 88867996815, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Mijoč & Bakić d.o.o. Split, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 18. svibnja 2026. godine u nazočnosti tužitelja, pun. tužitelja i zamj. pun. tuženika, dana 14. srpnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju s naslova razlike plaća bruto iznos od 16.555,13 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, koje teku:

- na iznos od 439,82 EUR od 15.4.2013. do isplate;
- na iznos od 94,14 EUR od 15.6.2013. do isplate;
- na iznos od 307,25 EUR od 15.8.2013. do isplate;
- na iznos od 489,44 EUR od 15.9.2013. do isplate;
- na iznos od 184,99 EUR od 15.2.2014. do isplate;
- na iznos od 293,98 EUR od 15.3.2014. do isplate;
- na iznos od 302,74 EUR od 15.4.2014. do isplate;
- na iznos od 292,62 EUR od 15.5.2014. do isplate;
- na iznos od 343,46 EUR od 15.6.2014. do isplate;
- na iznos od 234,12 EUR od 15.7.2014. do isplate;
- na iznos od 41,12 EUR od 15.8.2014. do isplate;
- na iznos od 35,87 EUR od 15.9.2014. do isplate;
- na iznos od 228,19 EUR od 15.10.2014. do isplate;
- na iznos od 273,20 EUR od 15.11.2014. do isplate;
- na iznos od 294,11 EUR od 15.12.2014. do isplate;
- na iznos od 229,19 EUR od 15.1.2015. do isplate;
- na iznos od 254,74 EUR od 15.2.2015. do isplate;

-na iznos od 217,13 EUR od 15.3.2015. do isplate;
-na iznos od 132,33 EUR od 15.4.2015. do isplate;
-na iznos od 214,53 EUR od 15.5.2015. do isplate;
-na iznos od 271,04 EUR od 15.6.2015. do isplate;
-na iznos od 352,13 EUR od 15.7.2015. do isplate;
-na iznos od 104,99 EUR od 15.8.2015. do isplate;
-na iznos od 255,48 EUR od 15.9.2015. do isplate;
-na iznos od 211,62 EUR od 15.10.2015. do isplate;
-na iznos od 246,86 EUR od 15.11.2015. do isplate;
-na iznos od 243,90 EUR od 15.12.2015. do isplate;
-na iznos od 261,40 EUR od 15.1.2016. do isplate;
-na iznos od 272,32 EUR od 15.2.2016. do isplate;
-na iznos od 67,86 EUR od 15.3.2016. do isplate;
-na iznos od 116,11 EUR od 15.4.2016. do isplate;
-na iznos od 2,72 EUR od 15.5.2016. do isplate;
-na iznos od 135,32 EUR od 15.6.2016. do isplate;
-na iznos od 126,67 EUR od 15.7.2016. do isplate;
-na iznos od 53,45 EUR od 15.8.2016. do isplate;
-na iznos od 154,94 EUR od 15.9.2016. do isplate;
-na iznos od 76,45 EUR od 15.10.2016. do isplate;
-na iznos od 159,93 EUR od 15.11.2016. do isplate;
-na iznos od 14,26 EUR od 15.12.2016. do isplate;
-na iznos od 772,58 EUR od 15.1.2017. do isplate;
-na iznos od 750,19 EUR od 15.2.2017. do isplate;
-na iznos od 69,02 EUR od 15.3.2017. do isplate;
-na iznos od 36,43 EUR od 15.4.2017. do isplate;
-na iznos od 127,53 EUR od 15.6.2017. do isplate;
-na iznos od 577,81 EUR od 15.8.2017. do isplate;
-na iznos od 610,34 EUR od 15.9.2017. do isplate;
-na iznos od 653,20 EUR od 15.10.2017. do isplate;
-na iznos od 575,75 EUR od 15.11.2017. do isplate;
-na iznos od 419,91 EUR od 15.12.2017. do isplate;
-na iznos od 393,63 EUR od 15.1.2018. do isplate;
-na iznos od 437,20 EUR od 15.2.2018. do isplate;
-na iznos od 369,87 EUR od 15.3.2018. do isplate;
-na iznos od 423,49 EUR od 15.4.2018. do isplate;
-na iznos od 494,38 EUR od 15.5.2018. do isplate;
-na iznos od 479,44 EUR od 15.6.2018. do isplate;
-na iznos od 556,10 EUR od 15.7.2018. do isplate;
-na iznos od 650,81 EUR od 15.8.2018. do isplate;
-na iznos od 38,07 EUR od 15.9.2018. do isplate;
-na iznos od 37,49 EUR od 15.10.2018. do isplate;
-na iznos od 51,49 EUR od 15.1.2019. do isplate;

a koje zakonske zatezne kamate teku od dospijeća pojedinog iznosa do 31. srpnja 2015. po stopi utvrđenoj uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu,

uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1.1.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena; osim za iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u bruto dodatku na plaću.

II. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 5.006,25 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

Obrazloženje

1. Dana 31.srpnja 2020.godine pred ovim sudom zaprimljena je tužba u kojoj se navodi da je tužitelj bio zaposlen kod poslodavca Autoprijevoz-Sinj d.o.o. U postupku koji se pred ovim sudom vodio pod brojem Pr – 287/2017 od 2. ožujka 2018. da je pravomoćno utvrđeno da je s danom 1. ožujka 2013. ugovor o radu na neodređeno vrijeme, koji je tužitelj imao sklopljen sa poslodavcem Autoprijevoz-Sinj d.o.o., prenesen na novog poslodavca, ovdje tuženika. Tijekom trajanja postupka radi utvrđenja prijenosa ugovora o radu, tužitelj da je bio zaposlen kod drugih poslodavaca, a u određenom razdoblju i kod tuženika. Međutim, kako je pravomoćnom sudskom presudom utvrđeno da je njegov ugovor o radu prenesen na tuženika kao novog poslodavca, tužitelj smatra da ima pravo na naknadu plaće koju bi ostvario kod tuženika, od dana prijenosa ugovora pa na dalje, odnosno razliku između plaće koju bi ostvario kod tuženika i plaća koje je ostvarivao kod drugih poslodavaca. Tužitelj predlaže da se provede financijsko vještačenje kojim će se utvrditi iznos plaće koji bi tužitelj ostvarivao na radnom mjestu "vozač autobusa" kod tuženika u razdoblju od 01.03.2013. pa do siječnja 2020., odnosno razliku između plaće koji bi tužitelj ostvarivao na radnom mjestu "vozač autobusa" kod tuženika u razdoblju od 1.03.2013. pa na dalje i plaće koju je u tom razdoblju ostvario kod drugih poslodavaca, sve iskazano po mjesecima, a nakon toga predlaže da sud donese odluku kojim će naložiti tuženiku da isplati tužitelju razlike plaće za utuženo razdoblje.

2. U odgovoru na tužbu od 11.9.2020. tuženik navodi da je zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan pa predlaže istoga odbiti. Tuženik navodi, da kada bi se prihvatila činjenica da je predmetni ugovor o radu tužitelja i društva Autoprijevoz – Sinj d.o.o. prenesen na tuženika, da tužitelj nema zakonsku osnovu potraživanja razlike plaće od tuženika jer da je isti za vrijeme od kada bi se imalo smatrati da je ugovor prenesen pa do dana podnošenja tužbe bio zaposlen kod raznih poslodavaca te za svoj rad uredno primao plaću, a sve sukladno ugovorima o radu kod poslodavca kod kojih je obavljao posao. Tuženik se u odgovoru na tužbu poziva na odredbe članka 133. stavak 1., 2. i 3. te članka 90. Zakona o radu ističući da iz tih odredbi proizlazi da ukoliko je ugovor o radu i prenesen na novog poslodavca da je isti prenesen u ne izmijenjenom obliku i opsegu te da je plaća radnika regulirana ugovorom o radu. Navodi se da je ugovor o radu dvostrani pravni posao koji da nastaje suglasnošću volja ugovornih strana te da

nijedna strana ne može jednostrano izmijeniti sadržaj ugovora te da neovisno o tome da li je došlo do prijenosa ugovora o radu na tuženika, da je tuženik uredno primao plaću za svoj rad, a koja visina plaće da je regulirana ugovorom o radu koji je tužitelj sklopio sa poslodavcem, te da je opseg i visina ugovora o radu ostala nepromijenjena te da je u tom smislu tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan.

3. Tužitelj je podneskom od 20.6.2023. nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem zatražio od tuženika isplatu ukupnog bruto iznosa od 124.734,59 kn / 16.555,13 eura na ime razlike plaće u razdoblju od 1.3.2013. do 31.12.2018., sve sa zateznom kamatom tekućom na pojedine iznose od 15-og u mjesecu za prethodni mjesec do isplate.

4. U postupku su izvedeni dokazi pregledom spisa ovog suda br. Pr-220/2019, obračunskih isprava, obračuna plaća i naknada plaća te je pročitana spisu druga priložena dokumentacija, izveden je dokaz financijskim vještačenjem po sudskoj vještakinji za računovodstvo i financije Darki CeciĆ (za Forum revizija d.o.o.).

5. Dana 20.veljače 2025.godine donesena je prvostupanjska presuda broj Pr-920/2020, ovom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, kao neosnovan, naloženo je tužitelju u roku od 15 dana naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 5.225,00 EUR sa zakonskim zateznim kamata od presuđenja do isplate.

6. Protiv ove presude tužitelj je podnio žalbu, dana 21.siječnja 2026.godine doneseno je rješenje Županijskog suda u Velikoj Gorici broj GŽ R-33/2025, kojim je ukinuta prvostupanjska presuda i predmet je vraćen sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. U obrazloženju drugostupanjskog rješenja sud navodi:

„Kako je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pr-287/2017 od 2. ožujka 2018. utvrđeno da je s danom 1. ožujka 2013. ugovor o radu na neodređeno vrijeme, koji je tužitelj imao sklopljen s poslodavcem Autoprijevoz-Sinj d.o.o., prenesen na novog poslodavca, ovdje tuženika, tužitelj bi u spornom razdoblju (razdoblje od ožujka 2013. godine do prosinca 2018. godine), u dijelu kojim nije bio zaposlen kod tuženika, imao pravo na isplatu razlike plaće koju bi ostvario kod tuženika i plaće koju je ostvarivao kod drugih poslodavaca.

Stoga je bilo potrebno utvrditi trpi li tužitelj gubitak, kada se usporedi njegova situacija od 1. ožujka 2013., i njegova situacija kakva je bila do 1. ožujka 2013., za što je potrebno utvrditi na temelju kojih čimbenika je tužitelju do 1. ožujka 2013. obračunavana i isplaćivana plaća, odnosno potrebno je utvrditi koje je radne zadatke obavljao tužitelj i koje je linije vozio do 1. ožujka 2013., i koje bi po redovnom stanju stvari da je u spornom razdoblju radio kod tuženika, obavljao nakon 1. ožujka 2013.

Pritom nije odlučno to što se u oba društva Autoprijevoz Sinj d.o.o. i Promet Sinj d.o.o., na isti način obračunavala plaća, jer kao što je navedeno, potrebno je utvrditi koje bi linije i poslove obavljao po redovnom tijeku stvari tužitelj nakon 1. ožujka 2013., da je u spornom razdoblju bio zaposlen kod tuženika, a te je okolnosti potrebno utvrditi sagledavajući njegovu poziciju i poslove koje je obavljao do 1. ožujka 2013. (izuzimajući razdoblje u kojem je bio zaposlen kod tuženika).

Prvostupanjski sud pogrešno zaključuje da u razdoblju u kojem je tužitelj bio u radnom odnosu kod drugih poslodavaca, nema pravo na isplatu razlike plaće, jer da je u tom

razdoblju bio u radnom odnosu kod drugih pravnih osoba, koji ugovorni odnos nije u vezi s tuženikom, pa da za to razdoblje nema nikakvu pravnu osnovu od tuženika potraživati razliku plaće. Naime, tužitelj je prema pravomoćnoj presudi u spornom razdoblju bio u radnom odnosu kod tuženika, te mu je tuženik bio dužan omogućiti da svoja prava iz radnog odnosa ostvaruje kod njega, zbog čega tužitelj ima pravo od tuženika zahtijevati isplatu razlike plaće između plaće koju je ostvario kod drugih poslodavaca i plaće koju bi ostvario kod tuženika.

Kako je prvostupanjski sud propustio utvrditi te odlučne činjenice, činjenično je stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

Stoga je trebalo temeljem čl. 369. st. 1. ZPP i čl. 370. ZPP ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Trebalo je ukinuti i odluku o parničnom trošku, jer se radi o sporednom zahtjevu koji slijedi pravnu sudbinu glavnog zahtjeva.“

7. Drugostupanjski sud u svom ukidnom rješenju daje uputu te navodi:

„U ponovnom će postupku prvostupanjski sud, uvažavajući sve navedeno u ovoj odluci, provesti dokaz saslušanja stranaka i svjedoka koje je odredio provesti na pripremnom ročištu i to na okolnost poslova koje je obavljao i linija koje je vozio do 1. ožujka 2013. i poslova koje bi po redovitom tijeku stvari obavljao i linija koje bi vozio nakon 1. ožujka 2013., da je u tom spornom razdoblju radio kod tuženika te će ovisno o tako utvrđenim činjenicama pomoću financijskog vještaka utvrditi plaću koju bi tužitelj ostvarivao kod tuženika, odnosno razliku plaće u odnosu na plaću koju je ostvario kod drugih poslodavaca, i to primjenom metode usporednih radnika tuženika (tako i Rev-1130/2025-3 od 12. studenog 2025.), koji su obavljali one radne zadatke za koje se utvrdi da bi ih po redovnom tijeku stvari obavljao tužitelj da je radio u spornom razdoblju kod tuženika. Nakon što na taj način utvrdi činjenično stanje, prvostupanjski će sud biti u mogućnosti donijeti pravilnu i zakonitu odluku.“

8. Sud je, nakon donošenja ukidnog rješenja, izveo dokaz saslušanjem tužitelja na sve bitne okolnosti, u svojstvu parnične stranke. Tužitelj je na ročištu za glavnu raspravu, na kojem je rasprava zaključena, uredio svoj tužbeni zahtjev, korigirao isti po pitanju zatraženih kamata za iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u bruto dodatku na plaću. Naveo je da je i posljednji radnik istog tuženika ishodio pravomoćnu presudu kojom se prihvaća tužbeni zahtjev. Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga, predložili su zaključenje raspravljanja, što je sud i napravio te je činjenično stanje u potpunosti utvrđeno za meritorno presuđenje. Dakle, pored svih ranije izvedenih dokaza, sud je izveo i dokaz saslušanjem tužitelja u svojstvu parnične stranke, te pregledom odluka iz predmeta ovog suda broj Pr-918/20, Pr-1232/22, Pr-389/24, Pr-55/25 i Pr-923/20.

9. Stranke su popisale parnični trošak.

10. Zahtjev tužitelja je osnovan.

11. Dakle, predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati razliku plaće za razdoblje od 1.3.2013. do 31.12.2018. u bruto iznosu od 16.555,13 EUR sa zateznom kamatom.

12. Temeljem izvedenih dokaza, dokumentacije koja prileži sudskom spisu sud je utvrdio:

- da je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pr-287/2017 od 2. ožujka 2018. (potvrđena presudom Županijskog suda u Osijeku poslovni broj GŽ R176/2018-2 od 7. studenog 2019.) utvrđeno da je sa danom 1. ožujka 2013. na novog poslodavca (od Autoprijevoz Sinj d.o.o. na tuženika u predmetnoj parnici - Promet Sinj d.o.o.) prenesen tužiteljev Ugovor o radu na neodređeno vrijeme sklopljen 20.2.2007. za radno mjesto vozača autobusa,
- da je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pr-220/2019 od 11.11.2020. odbijen tužbeni zahtjev tužitelja Branka Norac-Kljajo kojim je tražio da sud utvrdi da je Odluka o redovitom otkazu ugovora o radu (poslovno uvjetovani otkaz) od 4.1.2016. nedopuštena i da tužitelju radni odnos kod Autoprijevoz Sinj d.o.o. nije prestao, - iz spisu priloženih obračunskih lista i nalaza i mišljenja sudske vještakinje Darke Ceciće, proizlazi da je tužitelj kod Autoprijevoz Sinj d.o.o. zadnju plaću nakon odluke otkazu dobio za studeni 2016., da je nakon toga od 1.12.2016. do 1.8.2018. radio kod drugih poslodavaca (IT-tours, Croatia bus) i primao plaću, a od kolovoza 2018. da radi i prima plaću u Promet Sinj d.o.o.,
- da razlika između plaće koju bi tužitelj ostvarivao radeći kod tuženika na radnom mjestu vozača tuženika, uzimajući u obzir platne podatke radnika tuženika na radnim mjestima vozači autobusa (Zvonko Buljan i Marko Rogulj) i plaća koje je tužitelj ostvario u Autoprijevoz Sinj d.o.o. te onih koje je ostvario kod drugih poslodavaca, u razdoblju od 1.3.2013. do 31.12.2018. iznosi ukupno 124.734,59 kn / 16.555,13 eura (stupac br. 8. Tablice 1. nalaza i mišljenja Darke Ceciće, stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije).

13. Među strankama je sporno tužiteljevo pravo na razliku plaće, s obzirom tuženik tvrdi da u parnici utvrđen prijenos Ugovora o radu sam za sebe nije osnova za prihvaćanje tužbenog zahtjeva jer da je tužitelj kroz predmetno razdoblje primao plaću za svoj rad u skladu s Ugovorom o radu na neodređeno vrijeme koji je imao sklopljen s Autoprijevoz Sinj d.o.o. i s obzirom je tužitelj dio razdoblja bio zaposlen kod raznih poslodavaca i za svoj rad uredno primao plaću koju je ugovorio s tim, drugim poslodavcima.

14. Odredbom čl.137. Zakona o radu (NN 93/14, 127/17, 98/19, 151/22 i 64/23, dalje: ZR) propisano je da, ako se statusnom promjenom ili pravnim poslom na novog poslodavca prenese poduzeće, dio poduzeća, gospodarska djelatnost ili dio gospodarske djelatnosti, a koji zadržava svoju gospodarsku djelatnost, na novog se poslodavca prenose svi ugovori o radu radnika koji rade u poduzeću ili dijelu poduzeća koji je predmet prenošenja, odnosno koji su vezani za obavljanje gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti koja je predmet prenošenja, radnik čiji je ugovor o radu prenesen na načini iz st.1. ovog članka zadržava sva prava iz radnog odnosa koja je stekao do dana prenošenja ugovora o radu.

15. Dakle, kako je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Splitu broj Pr-287/17 od 2.ožujka 2018.godine utvrđeno da je sa danom 1.ožujka 2013.godine ugovor o radu na neodređeno vrijeme, koji je tužitelj imao sklopljen s poslodavcem Autoprijevoz-Sinj d.o.o., prenesena na novog poslodavca, odnosno tuženika, tužitelj bi u spornom razdoblju od ožujka 2013.godine do prosinca 2018.godine, imao pravo na isplatu razlike plaće koju bi ostvario kod tuženika i plaće koju je ostvarivao kod drugih

poslodavaca, kako to navodi drugostupanjski sud u obrazloženju odluke, a to je i prethodno pitanje za ovaj postupak.

16. Na okolnost utvrđenja koje je radne zadatke obavljao tužitelj i koje je linije vozio do 1.ožujka 2013.godine, i koje bi po redovnom tijeku stvari da je u spornom razdoblju radio kod tuženika, obavljao nakon 1.ožujka 2013.godine, sud je izveo dokaz i saslušanjem tužitelja u svojstvu parnične stranke.

17. Tužitelj u svom iskazu, nakon donošenja drugostupanjskog ukidnog rješenja, sada umirovljenik, navodi da je još 1986. godine postao zaposlenik poduzeća Autoprijevoz-Sinj, da je radio kao vozač i to na linijama Sinj, Split, Zagreb, Sarajevo, dakle čitavo vrijeme kao vozač i nakon 1. ožujka 2013. godine da bi zasigurno nastavio raditi na istim linijama i na istom radnom mjestu. Navodi da je ostvarivao plaću i još dodatke na plaću, dok je vozio, a da su značajni prihodi bili prihodi dnevnica. Navodi da su radnici koji su radili na istim linijama i vozili iste linije bili Marko Rogulj i Zvonko Buljan, a oni da su radili na istim linijama kao i on, pa da su, za pretpostaviti je, imali slična primanja kao tužitelj. Kako je to već poznato, u određenom vremenskom periodu da je bio zaposlenik IT-TOURS i CROATIA BUS, a da je dokazano i utvrđeno u kojem je to periodu bilo, kod ovih poduzeća odnosno društava da je isto radio kao vozač autobusa.

18. Sud u cijelosti poklanja vjeru iskazu tužitelja, iskaz tužitelj je životan, logičan i uvjerljiv i u skladu je sa svim ostalim izvedenim dokazima, dakle, sud i ove okolnosti drži utvrđenim.

19. Sud je proveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku dipl.oec Darki CeciĆ, ista u pisanom nalazu i mišljenju navodi da je prema čl. 15. i 16. i Tablici koeficijenata za radna mjesta Pravilnika o radu, za radno mjesto vozača autobusa predviđen koeficijent od 1,45 do 2,18, a u koji razred će se radnik svrstati, ovisi o osposobljenosti istog, stručnom zvanju, završenom školovanju i ostalome iz čl. 16. Pravilnika. Nadalje, iz platnih lista, navodi vještakinja, da proizlazi da je u razdoblju od 1. ožujka 2013. do 30. studenoga 2016. godine tužitelju bio dodijeljen koeficijent od 1,45, dok iz platnih lista nakon povratka na rad kod poslodavca 14.08.2018. pa na dalje, koeficijent nije vidljiv. Sudska vještakinja navodi da je uspoređujući Pravilnik o radu poduzeća Autoprijevoz Sinj d.o.o. i Pravilnik o radu poduzeća Promet Sinj d.o.o. utvrdila da su članci koji reguliraju obračun plaće isti, da na isti način definiraju osnovnu plaću i da su i tablice koeficijenata za radna mjesta u oba Pravilnika iste. Temeljem dopisa tuženika dostavljenog sudskom vještaku uz zatraženu dokumentaciju, objašnjeno je da se plaća vozača u oba poduzeća obračunava prema linijama koje je vozač u obračunskom mjesecu vozio te da su vozači plaćeni za noćni rad, rad nedjeljom i rad na državni blagdan kao i za sve eventualne naknade koje ih prema zakonu pripadaju. Svi vozači da se plaćaju prema važećem šifrniku, a koji se nije moguće prilagođavati prema vozaču jer je vezan za linije, a ne vozača. Stoga, da plaća nekog vozača ovisi o ukupnom broju odvezenih linija i eventualnim dodacima na plaću u obliku rada na državni praznik, nedjeljom ili noću. Pregledom dostavljene dokumentacije i usporedbom platnih lista između tužitelja i radnika Prometa Sinj d.o.o. Zvonka Buljana za razdoblje do ožujka 2013. godine, a nakon toga od siječnja 2015. godine usporedbom s radnikom Markom Roguljem koji imaju isti koeficijent plaće kao i tužitelj, sudska vještakinja je mišljenja,

da nema razlike u načinu obračuna plaće, ali je na traženje tužitelja po podnesenoj tužbi, izvršila izračun razlike plaće koju bi tužitelj ostvario kod tuženika u utuženom razdoblju da mu se obračunavala po prosjeku plaća radnika Zvonka Buljana i marka Rogulja pa je tako za razdoblje od 1.3.2013. do 31.12.2018. dobivena ukupna razlika plaće u iznosu od 16.555,13 eura, a u skladu s kojim izračunom je tužitelj u podnesku od 20.6.2023. postavio tužbeni zahtjev.

20. Podneskom od 7. ožujka 2024. godine tuženik navodi da se protivi vještvu zbog toga što da tužitelj ostvaruje isti koeficijent u oba društva pa da stoga ne postoji razlika između plaće koju bi tužitelj ostvarivao radeći kod tuženika na radnom mjestu vozač autobusa i one plaće koju je ostvario u društvu Autoprijevoz-Sinj d.o.o. Tuženik također ističe, da je vještačenje provedeno isključivo temeljem metode usporednih radnika, a da je zanemaren koeficijent te da vještačenje u tom dijelu nije niti provedeno. Napominje kako je koeficijent isti za oba poduzeća i da je isti Pravilnik o radu.

21. Sudska vještakinja Darka CeciĆ dala je pisano očitovanje u kojem je ponovno navela, da se plaća vozača u oba poduzeća obračunava prema linijama koje je vozač u obračunskom mjesecu vozio pa da iako se plaće računaju na isti način, da se razlike između tužitelja i usporednih radnika javljaju upravo radi odvoženih linija i eventualnih dodataka na plaću u obliku rada na državni praznik, nedjeljom ili noću. Temeljem navedenog, a po pitanju obračuna na temelju koeficijenta, sudska vještakinja navodi, da je tužitelj kao vozač u društvu Autoprijevoz Sinj d.o.o. vozio identične linije koje su vozili usporedni radnici tuženika (Promet Sinj d.o.o.), da bi tada imao istu plaću koja je obračunata i isplaćena njima. Sudska vještakinja ističe, da je tužitelj u dijelu utuženog razdoblja, točnije od prosinca 2016. do zaključno srpnja 2018. godine, radio kod drugih poslodavaca.

22. Nalaz i mišljenje sudske vještakinje, vještvo sa pisanom dopunom, dakle, cjelovito vještvo sudskog vještaka, sud prihvaća u potpunosti, vještvo je stručno, logično i uvjerljivo i nije preostalo nikakvih pitanja na koje vještak nije odgovorila.

23. Dakle, temeljem svih izvedenih dokaza u ovom postupku, sud drži da je tuženik u obvezi tužitelju isplatiti upravo zatraženi iznos od 16.555,13 EUR sa kamatama, kako je to tužitelj i zatražio, a to je sukladno upravo nalazu i mišljenju sudskog vještaka dipl.oec Darke CeciĆ i svim izvedenim dokazima. U ovom slučaju je zaista trebalo uzeti u obzir upravo razliku plaće koju bi tužitelj ostvarivao radeći kod tuženika na radnom mjestu vozača autobusa, upravo uzimajući u obzir platne podatke uporednih radnika Zvonka Buljana i Marka Rogulja, i plaće koju je ostvarivao u društvu Autoprijevoz-Sinj d.o.o. kao i kod drugih poslodavaca (što je vještak uredno iskazala u svom vještvu) i to za utuženi period od 1.ožujka 2013.godine do 31.prosinca 2018.godine. Sud drži da su upravo navedeni uporedni radnici obavljali upravo one radne zadatke koje bi prema redovnom tijeku stvari obavljao i tužitelj da je radio u spornom periodu kod tuženika, dakle, pravilno je kao mjerodavan uzet prosjek plaće uporednih radnika u spornom razdoblju i to su iznosi koje bi po rednom tijeku stvari ostvario i tužitelj za utuženi period. Od tog iznosa pravilno je utvrđena razlika plaće koja pripada tužitelju, kako u kunama tako i EUR po fiksnom tečaju konverzije i tužitelju zaista pripada konačno zatraženi iznos prema nalazu i mišljenju sudskog vještaka CeciĆ u iznosu od ukupno 16.555,16 EUR, sve sa zakonskim zateznim kamatama,

koje na iznos razlike za svaki pojedini mjesec teku od 15.og u slijedećem mjesecu za iznos iz prethodnog mjeseca, kako je to pravilno zatražio tužitelj, a zakonske zatezne kamate zaista ne teku na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u bruto dodatku na plaću, kako to pravilno navodi tužitelj u svom zahtjevu.

24. Radi svega navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

25. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154.st.1. i čl.155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP), obistinjeni trošak tužitelju odnosi se na trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR; zastupanja na ročištima održanim dana 5.studenog 2020.godine i 21.veljače 2023.godine u iznosu od po 200,00 EUR; sastava podneska od 20.lipnja 2023.godine, zastupanja na ročištima održanim dana 18.ožujka 2024.godine, 17.lipnja 2024.godine, 15.travnja 2026.godine i 18.svibnja 2026.godine u iznosu od po 500,00 EUR za svaku od ovih radnji te iznos od 625,00 EUR na ime troška sastava žalbe protiv prvostupanijske presude; što zbrojeno daje iznos od ukupno 3.725,00 EUR. Na ovaj iznos valjalo je dodati 25% PDV-a u iznosu od 931,25 EUR i trošak vještačenja u iznosu od 350,00 EUR; tako da je konačno na ime troška potrebnog za vođenje postupka tuženik obavezan isplatiti tužitelju ukupan iznos od 5.006,25 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate. Preostali trošak tužitelju nije priznat jer nije bio potreban za vođenje postupka.

U Splitu, 14. srpnja 2026. godine

S U D A C

Julijana Ponoš

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

DNA:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-b0674**

Kontrolni broj: **0dace-9e7b4-40eda**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.